

חלקי בקהילתי

יהי חלקי עמהם

הרה"ג ברוך צבי גרינבוים שליט"א | ראש ישיבת דרך ה' - חלקי בקהילתי

אבות ובנים מדברים אמונה

כנגד ארבעה בני דבירה תורה - וציוותה עלינו לספר לילדינו את סיפור יציאת מצרים בשפה שלהם, ובצורה שהם יבינו. התורה נותנת תשובות אישיות לכל אחד מהבנים. כמה הבנה בנפש הילד, צריכה להיות להורים אחראיים המבקשים ללמד את ילדיהם 'אמונה'. עליהם לדבר בשפה שהילדים מבינים, ואינה דומה שפת ילד אחד למשנהו. כי 'שפת האמונה' היא שפה מיוחדת שצריך להתאים באופן אישי לכל ילד. גם אם ילדינו אינם פונים אלינו בנושאי אמונה - כמו הבן התם והבן שאינו שואל - קוראת לנו התורה: 'את פתח לו', ועלינו לדבר אתם דיבורים של אמונה. אמונה אינה נרכשת רק בצורה אגבית, והילדים צריכים לשמוע עליה במפורש בבית.

פעמים רבות רואים אותנו ילדנו דואגים - עסוקים וטרודים בעמל החיים. טוב נעשה אם נשמיע באוזניהם דיבורים של אמונה בהשגחה פרטית של ה', ואת הקביעה שאנו עושים רק 'השתדלות', אבל התוצאות הן כולן משמיים. גם הדאגות, הקשיים, הלחצים ובודאי גם ההצלחות...

ללמד אתם לשאול צילום אילוסטרציה: ברוך יערי, נשמת ירושלים

למוטב, אבל הבן שלא שואל - פשוט שותק, ופוחד לדבר, הוא מיואש מלקבל תשובות, והנסתר אצלו רב על הגלוי. תפקידנו לזהות אותו, ולאפשר לו בבית אווירה בטוחה, הכלה וקבלה בכל מחיר, כדי שהוא ירגיש בטוח לבוא, לדבר ולשאול על הכל...

במשנה במסכת פסחים, אנו מוצאים דבר מעניין: 'זכאן הבן שואל, ואם אין דעת בכך אביו מלמדו מה נשתנה הלילה הזה?' - כלומר, הוראת חז"ל לאביו של הבן השתקן, לא להסתפק ישר באמירת ההגדה לבן, אלא ללמד אותו קודם לשאול - ורק אחרי שהוא הצליח לחלץ מבנו שאלה, רק אז יש תועלת בהגדה, כי אם שאלה - אין גם תשובה.

ישנם בנים שלא שואלים, כי הם אידישים למתרחש סביבם. מבחוח נראה שהכל טוב להם, ועל כל דבר שקורה או לא - בבית, בת"ת או בשיבה - הם אומרים תודה והכל בסדר. חז"ל מלמדים שצורת היחס לבנים שאינם שואלים - הוא ללמד אותם לשאול, לייצר אצלם שאלה סקרנית או לאפשר להם להשמיע כאב או דאגה - שמנקרת כמעט בכל נער על דבר כלשהו

בן שותק - סכנה!

מבין ארבעת הבנים כנגדם דבירה תורה, מי הוא הבן הכי קשה לטיפול?

אמונה אינה נרכשת בצורה אגבית, ילדים צריכים לשמוע עליה בבית דיבורים מפורשים

- ואז להניח את דעתו בתשובה מרגיעה וכנה של אמונה. 'הבן הרשע'

הבן הרשע מתריס: 'והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבודה הזאת לכם ואמרתם זבח פסח הוא לה...' תגובת עם ישראל לכשורות הבן הרשע הייתה - הודאה: 'ויקוד העם וישתחוו - על כשורת הבנים' (רש"י). האמנם יש להודות גם על 'בן רשע'? כנראה שכן! כי בן 'רשע' שכלל לא בטוח עד כמה הוא רשע באמת - הוא אתגר ענק להורים, אתגר שקורא להם בעצמם לעשות חשבון נפש, הוא גורם להם לצמוח מחדש, ומחייב אותם בעיקר בעבודה על המידות. על המתנות האישיות הללו - שמביאות את ההורים לצמיחה רוחנית חדשה - שהיא זו שיש לה סיכוי להחזיר את הבן 'רשע' הביתה -- בוודאי ראוי להודות.

יוצאים (לשאלה) בתשוקה'

משה רבינו אומר שמכת בכורות תהיה 'כחצות הלילה', כלומר בערך בחצות ולא בדיוק בחצות, כדי שלא יאמרו הכופרים במצרים שמה ששקן - 'אמרת לנו שהמכה תהיה בחצות בדיוק וזה קרה קצת קודם או אחרי', לומדים אנו מכאן דבר מדהים: בכל מצרים אין בית אשר אין בו מת, והכופרים עדיין מסתכלים על השעון מתי זה קורה, והאם זה בדיוק בשעה 12, ואם נראה להם ש' אמר משהו שיש להם עליו 'שאלות', הם 'מחבקים' את הכפירה באדיקות 'עד המוות'. ככה זה אצל מי שהחליט שלא להאמין, שום הוכחה לא תעזור לו...

כשרות בחו"ל

מדור הלכתי

עמוד 2

משפחה בוחרים חלקי בעבודתי

עמוד 3

מצפים לישועה

טור אורח

עמוד 4

אש באשדוד

בתוך קהל ועדה

עמוד 5

הכל טוב

שמח בחלקי

עמוד 7

אושית רשת

דברים כהוויית

עמוד 8

חלקי ימות תורנית קהילתית

chelki.co.il

טסים לחו"ל

בימים אלו, יש הטסים לחופשות סקי בארצות רחוקות. במהלך חופשות אלו, מתעוררות שאלות הלכתיות. השבוע נעסוק ביסודות הכשרות

בסיר שבו בושל האוכל.

לחם:

חז"ל אסרו לאכול לחם שנאפה באופן פרטי על ידי גוי, והקילו באיסור זה בלחם שמגיע ממאפייה מסחרית, ולכן בדרך כלל אין איסור 'פת עכור'ם' בלחמים בחו"ל.

עם זאת, בדרך כלל ישנם שאלות על כשרות המוצרים שמשמשים לאפיית הלחם [אחד הרכיבים המצויים בלחם הוא 'אמולספייר' שנעשה פעמים רבות משומן מן החי], וצריכים לברר בקהילה היהודית המקומית מה הם הלחמים או הבאגטים שאין בהם חששות כשרות.

חומרי גלם:

חומר גלם שאין בו תוספות, כגון מלח, סוכר, פסטה פשוטה ללא תוספות צבע וטעם (על האריזה כתוב קמח ומים בלבד) קטניות יבשות וכדו', אפשר לצרוך גם ללא הכשר, אולם צריכים לברר אצל אנשים שבקיאים במציאות כדי לדעת באיזה חומרי גלם יכולים להיות שאלות כשרות, וכדוגמא נציין כמה מהם:

ירקות קפואים - ישנם ירקות קפואים שמוסיפים להם תוספות או תבלינים, וכן ישנם ירקות שמוקפאים אחרי שהם עוברים בישול, ויש בהם איסור של 'בישולי עכור'ם'. מיץ פירות 100% -ישנם מפעלים שמשמשים במיני אנזימים שממקמים את כמות המיץ הנסחט.

תבלינים - העוסקים בענייני כשרות מעידים שישנם תבלינים שמוסיפים להם חומרי טעם וריח או חומרים שונים להגדלת נפח התבלין.

לא מבושלת, והיא גם נחשבת למאכל חשוב. הטענה 'מה כבר יכול להיות לא כשר בביצה קשה' כמובן לא רלוונטית בנוגע לאיסור זה. צ'יפס מטוגן שנמכר בדוכן, לדעת פוסקים

שאלה: איזה מוצרים אפשר לאכול בחו"ל בלי שיש עליהם הכשר? השאלה היא הן בנוגע לחומרי גלם כמו שמן קנולה, פסטה או תבלינים, וגם בנוגע למאכלים מוכנים, כמו ניכר לחם פשוט או צ'יפס מטוגן.

תשובה: בנושא זה של כשרות המאכלים בחו"ל יש כמה נושאים הלכתיים ומציאותיים, ועל כל אחד שנוסע לנופש בחו"ל להיערך מראש בצורה הנכונה בשביל לא להגיע לתקלות כשרות. נשתדל להקיף את הנידונים ההלכתיים, ודוגמאות מעשיות.

אוכל מבושל:

נושא א' הוא איסור 'בישולי עכור'ם, דהיינו, גם כאשר ידוע לנו שכל רכיבי המאכל הם כשרים, ישנו איסור של 'בישולי עכור'ם - גזירה שגזרו חז"ל שלא לאכול מאכלים שבושלו על ידי גוי מחשש שנבוא להתקרב אל הגויים.

הפרטים הנוגעים לאיסור זה הם כדלהלן: איסור אכילת מאכל מבושל שהתבשל על ידי גוי הוא רק במאכל ש'אינו נאכל חי' ועולה על שולחן מלכים'. כלומר: בשביל לאסור מאכל מבושל מדין 'בישולי עכור'ם הוא צריך להיות מאכל כזה שאינו ראוי לאכילה ללא בישול. כמו כן הוא צריך להיות מאכל שנחשב כמאכל חשוב - כזה שמתאים להגיש אותו בסעודה מכובדת או כמנת אירוח. אם שני התנאים מתקיימים, המאכל אסור באכילה.

נביא כמה דוגמאות למאכלים שיש בהם איסור זה:

אסור לאכול ביצה קשה שבושלה על ידי טבח גוי במלון, משום שביצה איננה נאכלת כשהיא

רבים יש בו איסור, משום שהדבר נחשב כתוספת בארוחה מכובדת.

בתפוחים מבושלים אין איסור בישולי עכור'ם, משום שהתפוחים ראיים לאכול גם כשהם לא מבושלים.

בחטיפים למיניהם אין איסור בישולי עכור'ם, משום שהם לא מגיעים כחלק מסעודה, ואינם נחשבים כמאכלים חשובים.

האופן להמנע מאיסור זה הוא אם הישראל יעשה פעולת בישול במאכל, לנוהגים כדעת השולחן ערוך צריכים שהיהודי יניח את התבשיל על האש (בדרך כלל לא ריאלי), ולדעת הפוסקים כהרמ"א מספיק שהיהודי יעשה פעולה להגברת האש בשביל להתיר את המאכל, כשגם פתרון זה לא תמיד מציאותי.

כמובן, שגם אם אין איסור של 'בישולי עכור'ם' באוכל המבושל, צריכים לדעת שכל מרכיבי המאכל כשרים, ושלא היו חששות איסור

מעניין לדעת

מעשה שהיה (באמת)

ראובן ואשתו טיילו באמסטרדם. באחד הרחובות ההומים, התפתחה האשה לקנות צ'יפס מדוכן המוגדר כ"Vegan" - טבעוני, וטענה מוכרת בפיה: 'מה כבר יכול להיות בשמן ותפוחי אדמה'. ראובן הרהר בקול שמה יש חשש של בישולי עכור'ם, אך רעייתו הוסיפה לטעון טענה מוכרת נוספת: 'כולם קונים, והנה יש שם אפילו זוג חרדים שעומדים בתור בשביל לקנות'. טענות אלו לא השאירו לראובן פתח מילוט, והם נעמדו בתור לדוכן הצ'יפס. והנה בזמן טיגון המנה שלהם, מתכופף המוכר למקרר הקטן שלו, מוציא משם... 2 נקניקיות בשריות ומכניס אותם לתוך השמן ביחד עם הצ'יפס. ראובן נבהל ושאל מיד 'הרי אתה טבעוני, לא?' על כך השיב המוכר: בוודאי שהדוכן טבעוני, וללקוחות אני מוכר רק צ'יפס, ובשום אופן לא דבר אחר [תרתי משמע] אלו הנקניקיות שאני מכין כעת לעצמי, לארוחת הצהריים...

להתענג בתענוגים

שלום קראתי את הדברים שהרב כתב בטור הקודם על חשיבות לימוד תורה בשבת. הדברים מאד חזקו אותי, אלא שאני מתלבט מאוד. בימי החול אני מנהל לוח זמנים צפוף וקשות, ואני וילדיי בקושי נפגשים. חלק מהלוח הצפוף כולל גם שיעור תורה קבוע, ב"ה. עד היום בשבת הייתי כולי למשפחה. האם נכון להתחיל להיעדר מן הבית גם בשבת וללכת לשיעורי תורה? מתי המשפחה שלי תפגוש אותי?

תשובה:

שלום לך איש יקר!

דברך חשובים מאד. וצריך להתבונן בהם.

אין ספק שהשיחה עם בני המשפחה - בשבת ובחול, חשובה. הקשר המשפחתי בכלל, והקשר בין אב לילדיו בפרט, הם ערכים חשובים שאסור לזלזל בהם, וצריך למצוא את הזמן והדרך הנכונים לשהות יחד שהייה איכותית ומועילה. יש גם ערך מיוחד בשהייה המשותפת של המשפחה בשבת קודש.

כמו תמיד, יש צורך לעשות כל דבר באיוון. אסור שערך אחד יגרום לזלזול בערכים חשובים אחרים. לימוד התורה בשבת, הוא ערך קדוש וחשוב ויש לתת את הדעת, לנסות ולחשוב איך אפשר למצוא זמן ללימוד בשבת קודש, ויחד עם זאת לא לפגוע במשפחתיות.

אני מנסה להציע לחשוב על הבעיה שלנו, מדוע אנחנו מגיעים עיפים כל כך לשבת. לצערי חלק גדול מההתמקדות בקיום מצות עונג שבת הוא סביב אכילה ושתייה. הקניית מייגעות וההכנות נמשכות זמן רב מידי, כך מגיעים לשבת עיפים, ולא נשאר זמן למשפחה וללימוד תורה. הייתי מציע לבדוק אם הטרדות אינן מוגזמות. חשוב אמנם לענג את השבת במאכלים טובים, אבל עונג שבת כולל מרכיבים נוספים כמו עונג לימוד התורה, ועונג השהייה בחיק המשפחה. אם מבינים שהעונג בשבת אינו רק עונג גשמי הכולל אכילה מופרזת.

עונג שבת הוא לא רק אכילה ושתייה, הוא גם לימוד תורה ושהייה בחיק המשפחה...

אלא השבת היא יום קדוש שהעונג בו צריך להיות בעל אופי קדוש, יתכן ויקוץ מעט מההכנות המופרזות לסעודת שבת, וכך אנשים ימצאו את עצמם פחות עיפים בשבת עצמה, וימצאו זמן גם להתענג בתורה הקדושה וגם בשהייה עם המשפחה.

ובכל מקרה, כאשר תהיה מודעות לצרכיה של השבת, הכוללים בהכרח גם זמן ללימוד תורה, וזמן להיות עם חיק המשפחה, תמצא בחכמה איך להכין את עצמך לשבת כזו, ואיך לחלק את הזמן באופן נכון.

האדם בטבעו קיצוני, וקשה לו למצוא את דרך האמצע. אני מכיר אנשים שכשהחליטו להפוך את השבת ליום קדוש עשו תענית דיבור במשך השבת, קיצוניים פחות נעדרים מן הבית כמעט כל השבת. אפשר למצוא את דרך האמצע, שבת כוללת עשרים וארבע שעות, אפשר לחלק את הזמן כראוי ולמצוא זמן מתאים לקביעת עתים לתורה בשבת קודש.

כדאי לנסות לקבוע לימוד תורה בבית. כל השבוע אתה לומד תורה בשיעור. תנסה לקבוע זמן ללימוד תורה בבית. כך ילדיך ואשתך יזכו גם כן לראות את אבא לומד תורה, ויתכן שתוכלו גם למצוא לימוד משותף שמתאים לכל המשפחה. כך תרוויחו גם שהייה משותפת עם בני המשפחה וגם לימוד תורה משותף זה יכול להיות חוויה נפלאה, צריך רק לחשוב איך לעשות זאת בצורה מותאמת וחכמה שתהיה מהנה ושמהה.

בברכה מרובה
שלמה

לשאלות בנושאים הנידונים בטור, כמו ייעודו של בן תורה עובד וסדר יומן, הקפדה על הלכה במשרד, ואתגרים בחיי המעשה, אתה מוזמן לכתוב לרב שליט"א

כתובת: SHLOMO.KIFSHTS@GMAIL.COM

והיה כי ישאלך

יהודים שואלים תמיד שאלות. התשוקה והצימאון לדעת, לצד הנכונות לאתגר את ההבנה, מאפיינות אותנו כעם. אנחנו לא מאמינים מיד, אלא שואלים חוקרים ומבררים. זה מתחיל בפרשת שמות: "והן לא יאמינו לי" - אומר משה רבינו. ("זהו אות אמת על עמנו עם ה' שלא להתפתות בדבר, עד עמדם על האמת, בחקירה רבה - חקירה גמורה" - יוכיח מכך הרשב"א אלפיים שנים מאוחר יותר) ומופיע שוב בפרשתנו, הבונה את סיפור יציאת מצרים סביב שאלת הבן.

לימוד תורה, יודע כל מי שפתח גמרא בחייו, איננו רק שינון החומר הנלמד, ודקלום מילותיו. אלא השאלות הבסיסיות שמתעוררות במחשבתנו, וההקפדה לברר את התשובות להן עד תכלית.

גם אנחנו כאן בעלון חלקי בקהילתי, איננו יוצאים מן הכלל בעניין הזה, וסבורים שהדרך הטובה ביותר לעסוק בסוגיות שעל סדר היום, ולהעמיק בנושאים המתגרים שניצבים לפתחו של החרדי העובד, היא דרך שאלות ותשובות. לא מעט מדורים בעלוננו, מבוססים על שאלותיכם, ואנו מבקשים לשוב ולהזמין אתכם קוראינו הנכבדים לכתוב לכתובות המייל המתפרסמות כאן בתחתית הטורים.

הרב קרלינסקי משיב לשאלות הלכתיות בשלל נושאים, הרב ליפשיץ ישמח לבאר את המבט על סוגיות ערכיות בין עבודה במשרד לחיי בן תורה. הרב זאב קצנלבונן, משיב לשאלות המתעוררות אצל נשות התנועה, וכמובן שהרב שאפנס ישמח לענות על שאלות חינוכיות. כתבו להם, הם ישמחו לענות. ובינתיים נאחל

קריאה מהנה
המערכת

חלקי בקהילתי
בית חינוכי - תוכנית עבודה לשיעורים - לראות מיל מיליון

קול קורא

קבוצות חברים של בוגרי
ישיבות עובדים המעוניינים להצטרף
לתנועת 'חלקי בקהילתי' בכל הארץ
וליהנות משירותי הארגון בתחומים הבאים:

מימון פעילות
ליוי מקצועי בגיבוש קהילה
מחלקת תוכן ומאגר מרצים
מעניינים לגברים ונשים
ייעוץ והכוונה
מידע רלוונטי ועוד

מקומכם איתנו!

להצטרפות: 'חלקי בקהילתי' 02-6260115

ציפית לישועה?

כשנעלה לבית דין של מעלה לאחר שנים מלאות עשייה יקדמו את פנינו שש שאלות. כשנתבונן בשאלות נראה שהן בודקות אותנו, האם קיימנו חיים יהודיים תקינים, או שמא לא. לצד השאלות הטריטוריאליות על כמה החיים שלנו היו יהודיים, מופיעה השאלה "ציפית לישועה"?

כשאנחנו רואים את השאלה הזו אנו תמיד נוטים לחשוב לעצמנו - 'אני? וודאי שאני מצפה לישועה. ברור שאני רוצה שההוא עם החמור הלבן יגיע, שהכל יהיה טוב, חמאס ייעלמו, היהודים ישלטו בעולם והכל יהיה מושלם. אני הכי מצפה לישועה'. אבל אם נחשוב על זה רגע, אנחנו לא באמת יודעים מהי ישועה. אנחנו לא מצפים שהחיים היהודיים יהיו בתפארתם, כי אנחנו לא באמת יודעים איך נראים חיים יהודיים בתפארתם. אנחנו מצפים שיהיה לנו כיף ונוח ואנחנו מצפים לשקט נפשי אבל אנחנו לא באמת חושבים מהי ישועה, ולמה לנו לצפות לה. אהמר שביום הכיפורים לא הרבה מאיתנו

חשבו תוך שבירת השיניים במילות סדר העבודה, שבעולם של גאולה היינו יכולים ללכת לבית המקדש ולראות לשון של זהורית נהפכת ללבן ולדעת בוודאות גמורה שהעבירות שלנו נמחלו, או לראות 'מה נהדר היה כהן גדול בצאתו מבית קדשי הקדשים בשלום'.

ליל הסדר כיום הוא חג נחמד ויפה, וכולנו מהדרים במצוות הלילה הרבות ומספרים בסיפור יציאת מצרים איש כפי יכולתו. אבל אם נחשוב רגע, נגלה שהעיקר חסר מהספר. שחג פסח הוא בכלל ב"ד ניסן בהקרכת קרבן פסח, המתואר בפרשתנו, והוא הברית השנתית עם ה'. ליל הסדר אנחנו אמורים לכרות שוב ברית אמונים עם ה'. האם עצרנו לחשוב מה המשמעות של לילה בו אנחנו כורתים ברית עם ה'? מה המשמעות של לשבת בעיר האלוקים ולאכול מהזבחים ומהפסחים בטהרה, אחרי ביקור במקדש? האם ניסינו לדמיין איך נראית החוויה המרוממת של אכילה מהסעודה של

האם אנחנו מחכים להקריב את הפסח, האם אנחנו בכלל מצפים לישועה?

ה' בעירו?

השבת כשנקרא בתורה על מצוות הקרבת קרבן פסח, נעצור ונתאר לעצמנו איך הוא היה נראה, איך הייתה נראית אכילת הפסח ואיך נראתה השמחה העצומה של אבותינו לאחר אכילת הפסח עד שגגות העיר התפקעו מקולות החוגגים. אילו נבין מה חסר לנו ומה איבדנו, אילו נבין שהחיים שלנו היום הם גלות ובסך הכל צל חיוור לחיים היהודיים האמיתיים, אם נתחבר ונרצה את אותם החיים, אזי נוכל לענות לאחר המאה ועשרים שלנו בגאון: 'כן, ציפינו לישועה'.

חלקי בקהילתי

בית תורני - חברתי לבוגרי ישיבות עובדים - לאורם של גדולי התורה

מה זה 'חלקי בקהילתי'?

'חלקי בקהילתי' מספקת מסגרת קהילתי תורנית וחברתית לבוגרי ישיבות העמלים לפרנסתם, מסגרת לימוד תואמת, ובהמשך בית מדרש שיהיה מרכז תורני תוסס ויתן מענה ופעילות לכל המשפחה במשך כל השנה. באמצעות יזמים ומימון, ועל ידי מתן כלים מקצועיים.

מה אתם רוצים ממני?

כלום. אנחנו מציעים לך להיות חבר בקהילה של 'חלקי בקהילתי' בשבילך ובשביל המשפחה. להיות חלק, להיות שייך, ליהנות מאווירה תורנית-חברתית מבורכת ותורמת.

מה זה יתן לי?

שייכות לקהילה תורמת חיבור חברתי חשוב, מאפשרת לך לקבוע עיתים לתורה ומקום לתפילה, להרגיש שייכות וחיבור, ולא פחות חשוב, תחושת השתייכות והשתתפות בפעילות לאישה ולילדים

chelki.co.il | helkioffice@gmail.com | 02-6260115

איך אני מצטרף?

ב'חלקי בקהילתי' מחכים לך! 'חלקי בקהילתי' - גם החלק שלך!

אש בוערת באשדוד

השבוע אנחנו מפנים את הזרקור לאחת מקהילות הפאר, קהילה ותיקה השוכנת בעיר הנמל אשדוד, והסיפור המרתק שלה מוסיף להתפתח כל העת. אנחנו משוחחים עם הרב נתנאל מאור שליט"א יזם הקהילה, המסור בכל ליבו להצלחתה

בספר תומר דבורה. אבל החלטתי שהשיעור יהיה 'שיעור מתגלגל' כלומר, יתקיים כל שבוע בבית אחר. הייתי בטוח שזה לא יצבור תאוצה ואנשים פחות יתחברו. אבל הופתעתי לטובה ומשבוע לשבוע גדל מספר המשתתפים. מתברר שכאשר השיעור לא מתקיים במיקום קבוע, זה דווקא יוצר עניין, כולם מרגישים בעלים של השיעור, כי הם מארחים אותו בתורם, בביתם. החיבור בין המשתתפים משמעותי, והכל הופך להיות יותר אנושי ומגוון.

היתה לנו ברירה. היינו חייבים מקום לתורה ותפילה שמתנהל כראוי לציבור חרדי.

בטח אין מקום בעלון לתאר את כל השתלשלות העניינים, ואת התפתחות הקהילה מתקופה לתקופה, מחייך הרב מאור. אקצר ואדלג לזמן הווה, ואספר שכיום הקהילה מונה כ- 80 משפחות שרובם עובדים לפרנסתם.

לפני שלוש שנים, הקמנו שיעור שבועי מידי שבת, בו למדנו בצוותא, כל חברי הקהילה, את דברי האור החיים על פרשת השבוע. אלא שלאורך כל הדרך העובדה שעוד אין לנו מבנה של קבע, מאוד מפריעה ומטרידה. החיבור הקהילתי מתקיים בעיקר בשבתות, בתפילות וסדרי לימוד. אך לכולנו חסרה הפעילות והחיבור הקהילתי במשך השבוע.

לאחרונה, מספר נתנאל, עם השתתפות בקורס המנהיגות מטעם 'חלקי' בשיתוף הג'וינט, החלטתי שאין ברירה וחייבים לייסד פעילות ביום חול, כך הקמתי שיעור שבועי

הקהילה שלנו, פותח הרב נתנאל ומספר, הוקמה כבר לפני 8 שנים בערך, כשהיינו גרעין קטן של חמש משפחות שבאו לגור ברובע ו'. למי שאינם מכירים את העיר אשדוד ורובעיה, נספר שזהו רובע מתחרד, ובאותו זמן לא היה אפילו מניין של בני תורה באזור. היינו מתפללים עם קהילה של בעלי בתים מסורתיים במקצת, איתם

פחות התחברנו מסיבות מובנות. זה הרקע להקמתה של הקהילה שלנו, פשוט לא

סעודת מצוה

לאחר 4 חודשי לימוד משותפים בהם התקיים מידי שבוע השיעור בספר תומר דבורה, התכנסנו כל חברי קהילת 'חלקי' רובע ו' באשדוד, לסיום סביב שולחנות ערוכים כיד המלך. את הערב הנעים רב הקהילה בדין מיוחד ומרגש. בסיום הערב קיבל כל לומד תשורה נאה שמפארת את שולחן שבת ומכתב לאשת החבר על הוקרת התורה.

יום גיבוש

בעקבות השיעור השבועי החלטנו לצאת כ-30 מחברי הקהילה ובניהם, ליום ריענון וגיבוש בצפון. השכמנו לפנות בוקר, ויצאנו לתפילת שחרית במירון, ולאחר מכן סעדנו יחד ארוחת בוקר משותפת. המשכנו בנסיעה לכיוון צפת. שם ערכנו סיור בבית כנסת האר"י, מפעל הנרות, וחנות בוטיק של יינות מקומיים שם טעמנו יין משובח מעשי ידי אנשי צפת. סיירנו ברחובות צפת העתיקה ואף עלינו לקברי האר"י הקדוש, הרמ"ק והבית יוסף.

לסיכום, מסיים יום הקהילה ברובע ו'. כיום, ברוך ה' אנחנו כבר בתחילת התהליך של גיבוש נשות הקהילה לקבוצה בפני עצמה תחת ניצוחה של רכזת פעילות הנשים הגב' מירי טביוביץ שעובדת במרץ ללא לאות, בכדי לגבש את הקבוצה וליצור עבורה פעילות ברמה גבוהה ובעזרת ה' כבר בשבוע הבא היא תתחיל את הפעילות שלה. כאשר המטרה הסופית, היא ליצור קהילה מגובשת, תומכת ומסייעת לכל חבר מהקהילה. אנו מאחלים לרב נתנאל שליט"א ולכל חברי קהילתו המרשימה שיצליחו במעשי ידיהם, ויזכו לייסד קהילה של עובדי ה' אוהבים ויראים, להרבות כבוד שמים בעולם, ולגדל דורות ישרים מבורכים.

הכל טוב? הכל לטובה!

”
”
אנחנו במלחמה מכל כיוון,
אבל כשהרע ייעלם יתברר
שזה היה לטובתנו

יהודי רוסיה להתמודד. אך מרגע שהסתיים המאבק, כשהושלם כנראה התיקון המסוים, קרסה האימפריה המפלצתית הזו ונעלמה בין לילה.

גם בימים אלו, כשהמלחמה האחרונה משתוללת מכל כיוון. הרצחנות האיסלאמית, המתירנות המערבית, החילונית הלוחמנית. בכל חזית, אנחנו עומדים על נפשנו, מנסים בקושי להוסיף ולהחזיק בעץ החיים. כשאנחנו אומרים שלומדי התורה מנצחים את המלחמות, זו לא סיסמא או דרך להתחמק. זו מציאות פשוטה וברורה לכל מי שמבין את משחק הכוחות האמיתי שמתחולל כאן. עלינו מוטל לנצח את הרוע הזה, וכשאנחנו נתחזק מולו, הוא יקרוס וייעלם, והטוב השלם שמחכה לנו יופיע בבת אחת.

udbeny@gmail.com

את המעלה שלנו במאמץ, ולא נקבל אותה במתנה, כי רק ככה הטובה שלנו תהיה שלימה. זה יכול לקרות רק אם נתמודד בעצמנו, נמאס ברע ונבחר בטוב. לשם כך, הוא ברא מערכת מסועפת ומורכבת, של רע בבריאה. כן, יש רע בעולם. לא מעט ממנו. ולא 'הכל טוב', ממש לא. לעת עתה. אבל עוצמת הרוע נועדה ליצור עבורנו את ההתמודדות הזו, בכדי שננצח אותו ונעביר אותו מהעולם. רק כך נזכה לטובה שלימה, ולכן "הכל לטובה". הרע נועד כדי להביא אותנו בסוף למקום טוב יותר.

בכל גלות, אנחנו מתמודדים עם סוג מסוים של רע, באינספור צורות, שלל פיתויים, ועימותים רעיוניים ומוסריים. ברגע שאנחנו מנצחים אותו במישור הערכי, הוא מאבד את הכוח שמניע אותו, וקורס. לא תמיד רואים את זה מיד, אבל זה שדה הקרב האמיתי. ממש כמו הקרב של אבינו יעקב עם שרו של עשוי, שקדם למפגש ביניהם במישור המעשי, עם החיבוק והנשיקות.

כמו מצרים, בכל ויוון, בעבר הרחוק, כך בעבר הלא-רחוק, ברית המועצות האדירה הייתה מערכת רוע כפרני מולו נדרשו אחינו

בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו יצא ממצרים, אבל תכל'ס, כשאנחנו קוראים בפרשיות השבוע על ארץ מצרים, משהו לא מסתדר. מצרים של היום, השכנה מדרום, אינה בדיוק דוגמה למעצמה אזוטרית. יותר מדינת עולם שלישי, שבירתה קהיר אולי נראית כמו עיר מפותחת, אבל כמה עשרות ק"מ משם, אנשים חיים באשפתות, ישנים בבתי קברות, ומתקיימים בקושי.

כשחושבים על זה, גם יוון היא כבר לא ממש מלכות מפוארת, גם לא מרכז התבונה הטהורה. אתונה עיר החכמים, מוזכרת היום רק בהקשרים של חופים יפים וכדורסל סביר. מה קרה למעצמה ששינתה את הדרך בה נהג העולם לחשוב? לאיפה נעלם הצבא האדיר שהטיל אימה על המזרח התיכון כולו, עם פרשיו ופיליו?

התשובה המפעימה - אם כי לא מפתיעה - היא, שכל גדולתן של המלכויות האלו, שאבה את כוחה מאיתנו. מרגע שסיימנו איתן, הן חזרו להיות מדינות עלובות ושפלות, שאין להן כלום להתפאר בו.

הבורא יתברך החפץ בטובתנו, רצה שאנחנו נהיה 'בעלי טובנו ושלמותנו'. כלומר, נקנה

חלקי בארץ החיים

ברוך יערי

וקשרתם לאות על ידך והיו לטטפת בין עיניך

הכותל המערבי, תשע"ח

בית חרדי - חברי לבגדי ישיבות עובדים - לאורם של גדולי התורה

חלקי בקהילתי: רחוב קהתי 14 ירושלים

מרכז מידע ארצי:

chelki.co.il helkioffice@gmail.com 02-6260115

מו"ל: חלקי בקהילתי - יזמות קהילתית תורנית.

מייסד: הרה"ג ברוך צבי גרינבוים עורך: אהוד בן יהודה

כותבים קבועים:

הרב אפרים קרלינסקי, הרב ברוך בן ישראל, הרב זב הבלין, הרב שלמה

ליפשיץ הרב משה שמעון אופן, הרב זאב קצנלבון, ברוך יערי

עיצוב גרפי: גימיק פרסום | עיצוב גרפי: אפרת 050-6604987

זה יוסף מהשטיחים

מכירים את יוסף? ברור! מה השאלה! יוסף אדם מפורסם. הוא כותב שיר, ולמחרת ההמונים מפזמים אותו. חובש כובע חדשני, וכבר אוזל הדגם מהשוק. מעצב דעת קהל, משפיען. איך שתמצאו. בעבר לא היה יוסף ידוען. היה הוא סתם עוד יוסף מן השוק. בעל מקצוע מקומי, אורג שטיחים מצטיין בעודו נושא את קולו בשיר, לפתע הגיעה הקידמה והכל השתנה. מתברר שאנשים אוהבים לראות שטיחים. סרטוני השטיח שיצאו מבית המלאכה שברו את הרשת. שברו? ריסקו אותה לחתיכות. "יוסף שטיח" הפך לויראלי.

ההצלחה הייתה מטאורית. יוסף, יהודי פשוט, תמים מעט, צנוע ומעילי. גילה שהוא אישיות, ליתר דיוק אושיה. שזה כמו אישיות רק בלי אישיות. מתברר שהבדיחות שלו מצחיקות (חפשו: 'אורג מצחוק'), התנועות שלו מ-ה-מ-מ-ו-ת, ודעותיו על נעליים מרתקות. למעשה, חברות התחילו לשלם לו שביע את עמדותיו בנידון.

את יוסף לא עניין כסף. השטיחים הכניסו לא רע. מה שעניין אותו זו ההכרה. ההבנה שהוא לא עוד אחד, יש לו משמעות. מזהים אותו, עושים איתו סלפי ברחוב, הוא מישוה. בתחילה יוסף התמקד יותר בשטיחים, פחות בדעות. עניין מסובך - דעות, אתה יכול למצוא את עצמך בוקר אחד עם עמדה לא נכונה, והלייקים מתאדים. מצד שני הציבור ציפה ליותר.

לקח זמן עד שיוסף מצא את התמהיל הנכון. הוא שאף לטוב. לחנך את הנוער, הוא הבין לנפשו, אחד מהעם. כך הפך למחנך. מרגיע מלחץ, משכנע כמה אין ילד טוב, יש ילד שעוד יותר טוב. ובעיקר מקדם מידות טובות. צמידי 'לשון הרע לא מדבר אלי', שרשראות 'גם אני מעביר זקנות את הכביש', נזמי 'אין על חסד', 'עגילי 'דרך ארץ קדמה לתורה', אפילו סרטי מצח 'לעולם יהא אדם'. כל שנדרש בשביל להפוך את העולם לטוב יותר. אך בכל אליה מופיע קוץ. וחבורת אנשים שקרנם ירדה, וקנאתם עלתה, החלו לתקוף את יוסף וחבריו. להשמיץ וללכלך כמו פעם. יוסף הוא לא תלמיד חכם, אבל מה עדיף? רב שתורתו משמשת לו סם המוות, או יהודי פשוט שהוא פשוט יהודי. יוסף לא התכוון ליותר.

לשמחתו הוא לא התמודד לבד. אנשי הקידמה עטפו אותו באהבה. לחמו זה לצד זה. עשו הכול כדי להפך את ברית הבריונים שנלחמה בהם.

יוסף הוזמן לפאנלים כנציג היהדות הנאמנה, הסביר את הצורך בוויטורים בהתגמשות, בנכונות לחיות יחד. לפתע גילה יוסף שטיח, שהוא הפך לרב הסלבס. הוזמן לכל הפקה והשקה, קבע מזוזות במגרש הכדורגל החדש שנחנך, הניח תפילין לנציגי האולימפיאדה, בירך שהחיינו בהקמת האוניברסיטה המרשימה, הכניס רוחניות לכל פינה. הוא

עיצוב Ai : ספי רייכנבנד

קידש את החומר, והיה הרבה חומר לקדש. יש מחיר לדברים הללו. יוסף נאלץ להסביר למה אין בעיה במגרש הכדורגל בו הוא קובע מזוזות, או באוניברסיטה הפתוחה מאוד. לשמחתו הסתבר שאין צורך להיות יודע ספר, די בגישה לרשת ואצבעות מתפקדות. יוסף גילה את הבינה המלאכותית. כל שנדרש זה להקליד: 'מדוע אולימפיאדה זה דבר קדוש' והנה יש לו תשובה מנומקת לכל פאנל מזדמן. אין מה לומר, אלו ואלו דברי אלוקים חיים.

את השכל יוסף סידר. אבל הרגש, אוי הרגש, לא ויתר. יוסף שטיח הוא איש יקר. במשך שנים הוא היה מהצד שמקבל ברכות, לא מהצד שפוסק הלכה. היה קשה לו עם הזקנים שיוצאים נגדו. עם המאובנים שלא מבינים שהדור משתנה. המלחמה הייתה קשה לו ריגשית.

הוא הוזמן לפאנלים והשקות, היה גשר, גבר, רב של סלבס... עד שהתעורר

אבל יוסף שטיח לא יכול לוותר. היה לו מסלול, ובלעדיו לא היה לו מאום. כשקם בבוקר הציץ ברשת עוד לפני שחרית. רק לראות אם מישוה אהב את משפט המחץ האחרון. שחרר תמונה עם תפילין כדי לחזק עוד יהודי, והספיק להציץ לפני פסקי דומרה, רק לוודא שהכול בסדר. לא רק בשחרית, זה ארוחת בוקר צהרים וערב (כמה מחמאות הוא קיבל על הדגים המושקע - לצבור כוח לעבודת הבורא כמוכן) להגן על שמו מול אותם מחלישים שצוחקים עליו ברשת, לקום עם הרשת, לאכול ברשת, לישון ברשת, לחיות ברשת.

***

יום אחד הם הגיעו להיכל. הצטלמו מבחוץ, העמידו צלמים, אבל להיכנס לא העזו. בשביל להיכנס להיכל צריך רב, צריך את יוסף שטיח, או כמו שנקרא שמו בארמית, יוסף משיטא.

יוסף הסביר את עצמו היטב. עדיף שכלי המקדש ישמשו את עם ישראל, מאשר שיגיעו ליוון, בכל זאת הרע במיעוטו. הוא נכנס, הרב, המחזק, המשפיען, הגשר, השטיח. לקח את המנורה, כאן היא מיותרת, בבית זה יצטלם נהדר, ויעשה הרבה קידוש ה'. אבל אז כשיצא החוצה, הם לקחו ממנו את המנורה. זה כלי שראוי למלך, ולא לאורג פשוט, הם אמרו. הוא ראה את הבז בעיניים. תפס שהוא מרגיש מלך, אבל כולם רואים בו שטיח. איש אינו מעריך אידיויטים שימושיים.

וכאשר נמתח על מסור של חרשים, כשידידיו הבחירו לו את מחיר הבגידה, מצא הוא את ליבו האבוד. אז שב הרגש: אוי לי שהכעסתי את בוראי.

לתגובות: uhcle9876@gmail.com